

12.01.2024

Ny regering i Frankrig - ny kurs for Macron?

Frankrig har fået ny regering. Det er ikke sikkert, at det også vil betyde et nyt løft. Der er vanskelige brudlinjer i det franske samfund: Gule veste, pensionsdemonstrationer og uroligheder.

Skrevet af

Kirsten Malling Biering

✉ Kirsten.Biering@thinkeuropa.dk

Det yderste højre har konsolideret sig med Marine Le Pens overraskende mange mandater i nationalforsamlingen. Efter næsten syv år ved magten, er de fleste store reformlove på plads og dertil nu også manglende parlamentarisk flertal har præsidenten sværere ved at sætte dagsordenen. Den nye regering skal måske også især sikre Emmanuel Macrons eftermæle: Det her er ikke en præsident, der hviler på laurbærrene, og især er det ikke en præsident, der uden kamp lader vejen til Elyséeet stå åben for en vis Marine Le Pen i 2027.

Det er ikke let at være regeringschef under en fransk præsident. Er man for populær og tager lys fra præsidenten, bliver man fyret - som Macrons første premierminister Édouard Philippe. Er man for upopulær, fordi man tager alle slagene i præsidentens møgsager, bliver man også fyret - som Macrons seneste premierminister Elisabeth Borne. Det er til hver en tid præsidentens interesse, det gælder.

Den nye mand ved roret er den kun 34-årige Gabriel Attal, der bliver kaldt Macrons "mini-moi" - "mini-me". Han har været med fra første time i Emmanuel Macrons politiske bevægelse. Han er ægte macronist, hverken afgørende til højre eller til venstre - også selv om han kommer Parti Socialiste. Og han har - siger de mere kyniske - som præsidenten ingen ideologisk stærke holdninger til noget som helst. Det er politik som det muliges kunst. Til gengæld vil ingen underkende Gabriel Attals meget stærke intellekt, hans politiske næse og hans effektivitet. Et politisk talent, der har den fordel at tænke stort set som præsidenten selv. Men måske også med den hage, at den meget populære Gabriel Attal kan blive for populær.

Han har nu sammensat sit ministerhold. Hvilket i Frankrig vil sige, at præsidenten og hans premierminister har sat sig ned sammen - med førstnævnte i forhånd. Og med overraskelser, også for Gabriel Attal selv, for eksempel i form af den nye ansvarlige for kulturområdet Rachida Dati, farverig, temmelig ustyrlig, justitsminister under Sarkozy og nu gået over til fjenden ifølge hendes gamle venner på højrefløj. Det er et politisk Macron-kup af de større, når det kommer til tyveri fra oppositionen. Men angiveligt ikke den nye premierministers eget valg.

Det er næppe heller Gabriel Attals hedeste ønske, at de to store elefanter i den franske regering, de gamle højrefløjspolitikere, finans-, økonomi- og nu også energiminister Bruno Le Maire og indenrigsminister Gérald Darmanin bliver siddende og endda med styrkede ministerområder. Begge vil meget sandsynligt vælge at gå direkte til præsidenten, hvis der overhovedet er noget, der skal spørges om. Forgængeren Elisabeth Borne havde det ikke for let med den konstellation.

Det har vakt undren, at lederen af Renew Europe-gruppen i Europa-Parlamentet Stéphane Séjourné har erstattet den Catherine Colonna, der ikke imponerede Elyséeet med sin effektivitet som udenrigsminister. De fleste forventede, at Séjourné skulle stå i spidsen for kampagnen op til valget til Europa-parlamentet til juni. I stedet kommer endnu en ægte macronist tilbage til Paris. Séjourné har insisteret på, at han skulle udnævnes til Europa-og udenrigsminister uden som sædvanlig at overlade det europæiske dossier til en juniorminister. Ud over at få meget loyale medarbejdere på centrale poster i regeringen - som Attal har også Séjourné været med præsidenten fra første færd - integrerer Macron nu også det europæiske dossier i regeringen som den store skillelinje til det franske højre og ikke mindst det yderste højre.

For alt det andet kan Macron gøre mindst lige så godt, viser han. I en regering mere præget af personer med en højreprofil end af personer med bagage fra venstre ligger i hvert fald de store dossierer som økonomi, arbejde og sikkerhed trygt i hænderne på personer fra den politiske højrefløj. Til le Maire og Darmanin slutter sig denne gang gengæld den nye arbejds- og sundhedsminister Catherine Vautrin, regionsformand fra Reims og minister under Jacques Chirac. Ingen eksperimenter her, kun soliditet, er signalet.

Men intet af dette kan lade sig gøre, hvis ikke Frankrig vil Europa og arbejde for og med Europa. Kampagnen forud for valget til Europa-Parlamentet er både vigtig og svær. For det kan godt være, at Macrons Renaissance ved dette valg igen må bide i det sure æble og atter erkende sejr til Marine Le Pens Rassemblement National. Men modsætningen mellem så forskellige visioner for Frankrigs - og Europas - fremtid vil i lyset af præsidentvalget i 2027 først og fremmest have en afgørende rolle at spille på den nationale scene. Det er her, Macron nu sætter forsvarslinjerne op, med dygtige unge løjtnanter ved sin side.